

Sygn. VUa 22/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Marczyńska (spr.)

Sędziowie: SSO Mariola Mastalercz

SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant: stażysta Bożena Sobczyk

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku K. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 marca 2013r. sygn. IV U 36/13

oddala apelację.

Sygn. akt V Ua 22/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 stycznia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. odmówił K. L. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 10 października 2012 roku do 10 stycznia 2013 roku i nadal.

Od powyższej decyzji złożyła w dniu 4 lutego 2013 roku odwołanie K. L..

ZUS wnosił o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 13 marca 2013 roku, wydanym w sprawie IV U 36/13, Sąd Rejonowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Tryb. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał K. L. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 10 października 2012 roku do 10 stycznia 2013 roku.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

Od 6 grudnia 2010 roku K. L. przebywała na zwolnieniach lekarskich, a po wykorzystaniu pełnego 182-dniowego okresu zasiłkowego korzystała od 6 czerwca 2011 roku do 30 maja 2012 roku ze świadczenia rehabilitacyjnego.

Po tym okresie wróciła do pracy w (...) spółce z o.o. Pracodawca skierował wnioskodawczynię na urlop wypoczynkowy, na którym przebywała od 31 maja 2012 roku do 6 września 2012 roku. W dniu 6 września 2012 roku lekarz medycyny pracy wydał zaświadczenie o zdolności wnioskodawczynie do pracy na stanowisku pracownika administracyjnego.

Od 7 września 2012 roku wnioskodawczynie ponownie przebywa na zwolnieniach lekarskich.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Za niesporne przyjął, że wnioskodawczynie w dniu 31 maja 2012 roku nie legitymowała się zaświadczeniem lekarza medycyny pracy o zdolności do pracy. A badania w celu uzyskania takiego zaświadczenia powinna przejść po tak długim okresie niezdolności do pracy. Zakład pracy nie kierując wnioskodawczynią na badania wysłał ją na urlop wypoczynkowy. Skierowanie na badania wnioskodawczym dostała dopiero we wrześniu 2012 roku i wówczas uzyskała zaświadczenie o zdolności do pracy.

W ocenie Sądu I instancji pracownik nie może ponosić konsekwencji nieprawidłowych działań pracodawcy. To nie wnioskodawczynie jest odpowiedzialna za niekierowanie jej na badania kontrolne po zakończeniu okresu pobierania świadczenia rehabilitacyjnego. Obowiązek skierowania na te badania ciążył na zakładzie pracy. Za niesporne uznał także, że z urlopu wypoczynkowego ma prawo korzystać pracownik zdolny do pracy, urlop bowiem nie służy do leczenia, a do odpoczynku dla zdrowego pracownika.

Zdaniem Sądu Rejonowego nieprawidłowe jest stanowisko ZUS, że pracownik na urlopie jest niezdolny do pracy. Fakt, że wnioskodawczym była przez długi okres niezdolna do pracy nie jest równoznaczny z nie odzyskaniem przez nią zdolności do pracy po tym okresie. Zaniechanie zakładu pracy nie może stanowić przesłanki uznania wnioskodawczymi za nadal niezdolną do pracy po dniu 30 maja 2012 roku.

A wobec powyższego skoro następny okres niezdolności do pracy wnioskodawczym powstał po przerwie dłuższej niż 60 dni od zakończenia okresu poprzedniego art. 9 ustawy zasiłkowej nie miał zastosowania w sprawie. Okres zasiłkowy zakończony w dniu 30 maja 2012 roku nie podlega zliczaniu z okresem niezdolności do pracy rozpoczętym od 7 września 2012 roku. Od tej daty otworzył się nowy okres zasiłkowy.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości apelacją organ rentowy. Skarżący zarzucił wyrokowi:

- naruszenie prawa materialnego przez nie zastosowanie przepisu: art. 8 ust. 1, art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez przyznanie prawa do zasiłku, w sytuacji braku podstaw do otwarcia nowego okresu zasiłkowego;
- naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 365 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem odpowiednich przepisów;
- naruszenie przepisów prawa procesowego art. 224 § 1 k.p.c. i art. 232 zd. 2 k.p.c. poprzez brak dopuszczenia z urzędu dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia czy wnioskodawczynie po wyczerpaniu zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego odzyskała zdolność do pracy i czy istnieje podstawa do otwarcia nowego okresu zasiłkowego, mimo iż w świetle ustalonych okoliczności faktycznych konieczność przeprowadzenia dowodu było oczywiste z punktu widzenia wyjaśnienia sprawy, co w konsekwencji doprowadziło do nierozpoznania istoty sprawy i nie ustalenia czy - wnioskodawczynie po wyczerpaniu zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego – odzyskała zdolność do pracy i czy istnieje podstawa do otwarcia nowego okresu zasiłkowego

- naruszenie przepisów prawa procesowego – art. 233 k.p.c., przez błędną ocenę mocy i wiarygodności materiału dowodowego a w szczególności uznanie przez Sąd I instancji bez opinii biegłego, czy istnieje podstawa do otwarcia nowego okresu zasiłkowego.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z uwagi na nierozpoznanie istoty sprawy przez Sąd I Instancji, ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku w całości i o oddalenie odwołania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawczyni wniosła o jej oddalenie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Na wstępie należy wskazać, że Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach apelacji, o czym stanowi przepis art. 378 k.p.c. Powyższe oznacza zakaz wykraczania przez sąd drugiej instancji poza te granice oraz nakaz rozważenia wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów i wniosków.

Niezasadny jest zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Przypomnieć należy, że w myśl tego przepisu uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Obraza art. 328 § 2 k.p.c. może być jednak skutecznym zarzutem apelacji tylko wówczas, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera takie braki, które uniemożliwiają kontrolę instancyjną rozstrzygnięcia. Jest tak z tej przyczyny, że uzasadnienie wyroku sporządzane jest już po wydaniu wyroku. Wynik sprawy nie zależy więc tego, w jaki sposób sporządzono pisemne motywy wyroku i czy zawierają one wszystkie wymagane przez przepisy elementy. Jedynie wówczas, gdy uzasadnienie rozstrzygnięcia jest sporządzone na tyle błędnie, że nie można określić sfery motywacyjnej orzeczenia, co z kolei uniemożliwia poddanie jej należytej weryfikacji przez sąd odwoławczy, zarzut naruszenia analizowanego przepisu będzie skuteczny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2001 roku, sygn. akt V CKN 606/00, Lex nr 53116).

Sytuacja taka w sprawie niniejszej nie występuje. Treść uzasadnienia wyroku sporządzonego przez Sąd Rejonowy pozwala na poddanie orzeczenia kontroli instancyjnej, choć uzasadnienie to zawiera pewne braki. Sąd Rejonowy podał w uzasadnieniu wyroku podstawę prawną, wymienił bowiem art. 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa i stwierdził, że wbrew stanowisku organu rentowego przepis ten nie ma w sprawie zastosowania. Wprawdzie w motywach pisemnych wyroku Sąd Rejonowy nie wskazał dowodów, będących podstawą dokonanych ustaleń faktycznych, jednakże wynika z nich jednoznacznie, że Sąd ustalił, iż wnioskodawczyni odzyskała od dnia 31 maja 2012 roku zdolność do pracy, albowiem powróciła do pracy i korzystała z urlopu wypoczynkowego. Skoro zaś kolejna jej niezdolność do pracy powstała po przerwie dłuższej niż 60 dni, to nabyła ona prawo do zasiłku chorobowego. Innymi słowy, Sąd I instancji stanął na stanowisku, że nie ma racji organ rentowy, iż wnioskodawczyni „nie otworzył się nowy okres zasiłkowy”.

Mając na uwadze dalsze zarzuty apelacji, a dotyczące nie dopuszczenia przez Sąd I instancji dowodu z opinii biegłego lekarza w sytuacji, gdy ustalenie stanu zdrowia wnioskodawczyni wymagało wiadomości specjalnych, Sąd Okręgowy na etapie postępowania drugoinstancyjnego dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu medycyny pracy. Biegły miał odpowiedzieć na pytanie, czy wnioskodawczyni po wyczerpaniu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego odzyskała od dnia 31 maja 2012 roku zdolność do pracy. Biegły J. G., po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną wnioskodawczyni i przeprowadzeniu badania oraz zebraniu wywiadu, wywiódł, że wnioskodawczyni była po dniu 31 maja 2012 roku zdolna do pracy. Proces leczenia choroby podstawowej u wnioskodawczyni został bowiem na tym etapie zakończony. Podkreślić jednocześnie trzeba, że po otrzymaniu tej opinii organ rentowy nie wniósł do niej żadnych zastrzeżeń.

Nie złożył pisma procesowego, w którym kwestionowałby wnioski opinii, jego reprezentant nie stawił się także na rozprawie przed Sądem Okręgowym.

Przepis art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jedn. Dz. U. z 2010 roku Nr 77, poz. 512 ze zm.) stanowi, że zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. W myśl zaś art. 9 ust. 1 ustawy zasiłkowej do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej „okresem zasiłkowym”, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Jednocześnie w ust. 2 art. 9 ustawy zasiłkowej postanowiono, że do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Skoro zatem, jak wynika z ustaleń poczynionych w sprawie, wnioskodawczyni od dnia 31 maja 2012 roku była zdolna do pracy (niezdolność ustała 30 maja 2012 roku), a kolejna niezdolność do pracy powstała u niej po przerwie ponad 60 dni, to słusznie stwierdził Sąd I instancji, iż organ rentowy nie miał podstaw do zastosowania art. 9 ust. 2 ustawy zasiłkowej. Tym samym zarzuty skarżącego co do niewłaściwego zastosowania przez Sąd I instancji prawa materialnego w postaci ww. przepisów są nietrafne.

I dlatego, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., orzekł, jak w sentencji.